

Hernández Garnica, un dels tres primers sacerdots de l'Opus Dei

El 25 de juny de 1944, fa 75 anys, es van ordenar els tres primers sacerdots de l'Opus Dei. Un d'ells era José Maria Hernández Garnica, conegut com a Chiqui. Us oferim un article de mn. Ferran Blasi on recorda la seva persona i el seu lligam amb Catalunya.

21/06/2019

Com ens agrada de considerar lligats a casa nostra persones entranyables que no han nascut aquí però que han estat entre nosaltres. Ho dic pensant en un col·lega, amb qui vaig coincidir a Barcelona, i en altres llocs: José María Hernández Garnica.

Tanmateix, no volem oblidar que aquest barceloní per a l'eternitat nasqué a Madrid, de pare procedent de València, José M. Hernández Delás, enginyer de camins, i mare madrilenya, amb arrels a la costa cantàbrica, Adela Garnica Echevarría, de cognoms coneguts en l'àmbit financer.

Mai no el vaig sentir llunyà, a José María Hernández Garnica, ja de ben abans de tractar-lo assíduament. Vaig llegir aquest nom el 1944, amb motiu de la seva ordenació sacerdotal. Deu ser que ja, ben jovenet, no m'ha mancat curiositat de periodista. I resulta que havia vist en una revista, *Catolicismo*, un article de Mons.

Ángel Sagarmínaga sobre un fet d'aquells dies: havien rebut el presbiterat tres professionals joves, que eren de l'Opus Dei: dos enginyers de camins i un de mines, que, a més, eren doctors en alguna altra facultat.

No he oblidat mai més aquella suggeridora fotografia que il·lustrava l'article, on es veien aquells tres homes: Àlvar del Portillo, José María Hernández Garnica i José Luis Múzquiz, als quals havia conferit el sagrament de l'orde el Dr. Leopoldo Eijo i Garay, bisbe de Madrid.

A un d'ells, el Dr. Hernández Garnica, li tocava venir a Barcelona amb vista a l'atenció sacerdotal dels membres de l'Opus Dei que anaven sorgint i fer conèixer aquest camí de santificació en el treball professional i en el compliment dels deures ordinaris del cristià. Predicà molts cursos de recés espiritual.

El seu entrenament pastoral aquí i la identificació amb la nostra gent, li degueren ben servir per a la feina encaminada a fer arrelar l'Opus Dei en diversos països d'Europa: França, Suïssa, Illes Britàniques, Holanda, Alemanya, ajudant persones d'aquelles contrades que de vegades havien conegut l'Opus Dei, fora d'allí, per raó d'estudi, i que hi retornaven. A la M. Roser Martí i Bas, assistenta social, la primera barcelonina que va demanar l'admissió a l'Opus Dei, li he sentit parlar de l'interès del Dr. Hernández Garnica per les coses del nostre país, de la tasca formativa que realitzà amb gran sentit pràctic, en escoles que tiraven endavant les dones de l'Opus Dei.

Quan José María Hernández estava greument malalt, amb la mort pronosticada a curt termini, sant Josepmaria volgué que, de Navarra, vingués a Barcelona, on havien d'intentar un tractament radiològic

innovador que, tanmateix, no aturà el procés de la malaltia, i morí a Barcelona el 7 de desembre de 1972. En una de les estades de sant Josepmaria a Barcelona, per aquells dies, es veieren per darrera vegada a la terra.

Així, el seu cos mortal s'ha quedat a l'església de Santa Maria de Montalegre, sempre acompanyat de visites, de pregàries i de flors. Des de Barcelona, el seu trànsit i l'estatge del cos combinen una dimensió internacional, i una nota històrica barcelonina, i podem veure amb joia l'inici del procés de canonització.